

vil Sagen nok kunne ordnes saaledes, at den ønskede Frihed ikke generer Befolkningen, og hvis det kan ske, vil der ikke være nogen Grund til at forhindre en saadan Bestemmelse.

I § 16 omtales Taksterne og den Rabat, der kan ydes. Denne skal fastsættes i Henhold til Overenskomst med Takstkommissionen og efter Overenskomst mellem Apotekere, Læger og Sygekasser. I § 18 anføres der Bestemmelser om Indførsel fra Udlandet af Arkana. Der staar: „Indførsel fra Udlandet af Lægemidler, hvis Sammensætning ikke er angivet (Arkana), er forbeholdt Apotekerne og de en gros-Firmaer, som forsyne disse“. Denne Paragraf indeholder altsaa en Forret for Apotekerne. I Almindelighed forstaar vi Lægfolk ved Arkana Humbugsmidler, og det vilde derfor være nærliggende at spørge, om ikke saadanne Midler helt burde forbydes. Men ved de Forhandlinger, jeg har haft Lejlighed til at overvære, har jeg dog faaet en anden Forklaring, der om ikke just helt fritager Arkanaet for Karakteren af Humbug, saa dog umuliggør Berettigelsen til med kort Frist fuldstændig at forbyde Indførsel og Forhandling af samme. Der findes nemlig Lægemidler, der har faaet en, om jeg saa maa sige, almindelig international Anvendelse. Jeg skal her nævne et Lægemiddel, der er kendt overalt, hvor man kommer i Verden: Brandreths Piller. Om Lægerne mener, at det er et Arkanum, kan jeg ikke udtale mig bestemt om, men under alle Omstændigheder er der vistnok Midler til en billigere Pris, som kan hjælpe for de samme Besværigheder som dem, man indtager Brandreths Piller for. Her maa man imidlertid tage Hensyn til Folks Vaner og deres Tro paa Medikamentet, og det er jo vanskeligt at rokke ved den. I hvor stor Udstrækning det hidtil har været tilladt andre end Apotekerne og de en gros-Firmaer, som forsyner disse, at indføre Arkana fra Udlandet, skal jeg lade være usagt, men har disse Midler i synderlig Udstrækning været forhandlede hos andre, lider disse et Afbæk i deres Forretning, naar man nu udelukkende overlader Salget til Apotekerne. Nu staar der ganske vist, at Justitsministeren kan forbyde Indførsel og Forhandling af saadanne Midler, som er skadelige; men et saadant Forbud kunde ogsaa nedlægges overfor andre handlende, og saa behøvede man maaske ikke at give Apotekerne denne Forret.

I § 19 forbydes det at reklamere for disse Arkana eller Helbredelsesmidler og i det hele for alt, som kan komme ind

under lignende Betegnelse. Det glæder mig, at den højtærede Justitsminister har ændret Forslaget i den Retning, som min Partifælle og jeg ønskede, idet han, ligesom vi, ikke har fundet det rigtigt, at det tillades Fagblade som Lægetidsskrifter, farmaceutiske Tidsskrifter og lignende at reklamere, naar saadant forbydes Dagblade. Selvfølgelig kan der være Midler, som det kan være rigtigt at give Tilladelse til at reklamere for, men saa skal Retten dertil være lige for alle. At give Fagblade i Modsætning til Dagblade eller almindelige Tidsskrifter Tilladelse til at reklamere vilde jo kun være at give vedkommende Arkanum et vist Forspring, thi Arkana-fabrikanterne skulde nok sørge for at faa meddelt Publikum, at netop i de Fagtidsskrifter averterer de, og faa slaaet fast, at dette netop var et Bevis for Midlets Godhed.

§§ 21, 22 og 23 omhandler Ledelsen og Driften af Apoteker og Udsalg af Lægemidler. Apotekerbevillingers Ophør omhandles i §§ 24—27. Naar en Apoteker i sin Kaldsvirksomhed er farlig for sine Medmennesker eller kommer under Konkurs eller gør sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, kan hans Bevilling fortabes. Det vil sige, det gælder de salgbare Privilegier, men gælder det ogsaa de reelle? Jeg ser, at den højtærede Justitsminister nikker, men det bliver vistnok et stort Spørgsmaal, om en saadan Bestemmelse er lovmedholdelig. Skulde den være lovmedholdelig, er det derigennem maaske ogsaa godtgjort, at de reelle Privilegier ikke medfører en saadan Ret, som det almindeligvis paastaas, nemlig at de ikke kan afløses uden mod fuld Erstatning.

§§ 28—33 omhandler Apotekerafgiften. Det ærede Medlem, der nys havde Ordet (Laust Jensen), fortalte os, hvorledes den havde virket og i Fremtiden tænkte at komme til at virke. Apotekerfonden ejer nu henimod $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og den aarlige Renteindtægt tillige med Afgiftsindtægten er ca. 90,000 Kr. I § 33 findes en Bestemmelse om, at Justitsministeren kan forhøje Afgiften af et Apotek, naar Apotekerfondens Udgift i de to foregaaende Aar har udgjort mere end 80 pCt. af Fondens aarlige Indtægt. Hvis man tager i Betragtning, at kun de paa personligt Privilegium drevne Apoteker er afgiftspligtige til Fonden — de med reelt Privilegium drevne Apoteker vil nemlig ikke være med dertil, det lader de deres mindre velstillede Kolleger om —, og tænker sig, at det Tilfælde indtræffer, at Udgiften i Løbet af et Par Aar stiger — den kan i Løbet af 6 Aar stige